

И си плетехми вѣнецъ зеленъ.
Когат' рѣсала въ цвѣтны сватѣа
Двѣ гърды тѣа въ едно тѣитенѣ ;
Това не е ли райско живѣнѣ,

Не е ли санкниъ животъ блаженъ ?
О колко бѣхъ азъ блажен тогати !
Ты моа бѣше, тѣи знаахъ ази ;
Защо, зашто ма сега намрази,

Защо отрови ты тозъ животъ ?
На ми дѣшж-тѣ, земи ѣ, ето.
Дай любовь-та ми, дай ми сърце-то ;
Дай ми ты радѣ, дай ми наде-то,

Одѣи блаженство подъ неговъ сводъ.
Бла, върни са, бѣди за мене
Каквато бѣше въ онѣи живѣнѣ :
Блага надежда и утѣшенѣ,

Цвѣтице драго, рѣка безъ тръни.
Ще ли да бѣде това, което
Язъ деиношно за тебъ бааувааиз ?
Или да кажѣ че съмъ изнѣвааъ

Единъ прѣатенъ, азжовенъ изнъ.

—О—

Кат' трандафелъ въ зорѣ е та нѣжна